

Kristovo pozvání - „pojd'te!“

Hošťálková 7. 2. 2021

Písně: 399, 438, 555, píseň P.Hurty, 378

Čtení z Písma: ev. Matouše 11, 20 - 30; Žalm 36, 8 - 11

Text kázání: ev. Matouše 11, 28 - 30

Milí bratři a sestry,

slyšíme Ježíšovo: **„Pojd'te ke mně všichni...“** - Pozvání tu tedy je a nikdo nemusí pochybovat o tom, že to je pozvání upřímné. Je jen na nás, co s ním uděláme. Jeho **„pojd'te!“** všechny vybízí, aby toto pozvání přijali, aby se po Kristu, u kterého máme nalézt **„odpočínutí svým duším“**, roztoužili. Dá se říct, že se lidem toto pozvání líbí, dobře zní; ve své všelijaké zmoženosti a únavě je rádi slyší. To, co se na něm líbí nejvíce, je obsaženo právě ve slovech **„kteří pracujete a jste obtíženi“**. Kdo by nepracoval a kdo by nebyl obtížen? Kdo by se necítil tímto slovem polichocen? Máme rádi a dělá nám dobře, když pro nás má někdo pochopení a když nás dovede případně politovat, nemusíme se tak litovat jen my sami.

Nějak tak také tomu Kristovu slovu většinou rozumíme. Život je těžký, plný práce a námahy, spěchu a shonu, dření a potu, únavy těla i nervů, ale u Ježíše Krista máme zastání, on jediný má pro nás pochopení a chce nás také povzbudit a vzpružit, zatímco život sám, a lidé kolem, nás jen ničí a deptají. A tak Pán Ježíš to říká velmi jasně: **„Pojd'te ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a já vám dám odpočínutí“**.

A přece bychom se dopustili zjednodušení a nepochopení, kdybychom tomuto jeho slovu chtěli rozumět právě jen takto. Pán Ježíš měl jistě veliké pochopení pro člověka a jeho potřeby - pro jeho trampoty, bolesti a nejrůznější mdloby. Ale těmito slovy mířil ještě jinam, než by se povrchnímu posluchači nebo čtenáři mohlo zdát. Určitě tu nechtěl říci: *„Opust'te svou práci, zanechte námahy, utečte před těžkostmi života, které vyčerpávají a uchylte se do ústraní, tedy ke mně, a věnujte se nějakému zbožnému rozjímání a poklidnému odpočínutí.“*

Je pravda, že by si to tak mnohý člověk přál a nejednou si to tak také vyložil. Je to skutečně lákavá představa mít pokoj ode všeho a ode všech, u Krista si pohovět, spravit si u něj své nervy. Vždyť i Marie zanechala všeho, když k nim Ježíš přišel na návštěvu, sedla si k jeho nohám, pustila všechno z hlavy a jen naslouchala jeho slovům. A Ježíš ji za to chválí, zatímco pracovitou Martu pokáral. - Ale to bylo přece jen něco jiného.

Jestliže Pán Ježíš k sobě tehdy zval všechny upracované a obtížené, pak myslel na ty, kteří umdlévají pod nejrůznějšími příkazy, zákazy a nařízeními farizeů - tak to vyplývá z kontextu, ve kterém toto jeho pozvání zazní. Na jiném místě na adresu židovských předáků řekl: **„Svazují těžká a neúnosná břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem“** (Mt 23,4).

Ideálem tehdejší zbožnosti bylo pomocí všelijakých příkazů a nařízení dospět k naprosté dokonalosti před Bohem. Ale ta síť nařízení byla jemná a hustá jako pavučina, takže se do ní člověk - přes všechnu svou snahu - lehce zapletl, a zákoníci

pak, na místě samotného Boha, vynášeli jen tvrdé odsudky a netajili se vůči takovým svým opovržením. Sami však byli neupřímní a jejich vlastní dokonalost byla povrchní. Určitě ale bylo tenkrát mnoho opravdových a upřímných, kteří toužili po spravedlnosti před Bohem. Ale čím více se o to snažili, tím více cítili břemeno hříchu a vlastní nedostatečnosti, které tížilo jejich svědomí. Stále znovu se přesvědčovali, že člověk sám ze sebe spravedlivý být nemůže a zalíbit se Bohu svým jednáním je nad jeho síly, že i kdyby se snažil sebevíc, zůstává před Bohem odsouzeným hříšníkem. Jen farizeové a zákoníci, kteří si Boží slovo uzurpovali, ti se holedbali samospravedlností. Možná si i proto někteří říkali, že je zbytečné pokoušet se Pána Boha vždy a všude poslouchat, vždyť se to může podařit jen úzkému kruhu vyvolených a dokonalých.

Ale Pán Ježíš Kristus k sobě zval a volal právě takové, které trápilo vědomí vlastního hříchu, nedostatečnosti a neschopnosti dosáhnout svatosti, a pod touto tíhou všelijak klesali. Jeho slova jsou stejně určená nám dnes. I my máme poznávat, že na překonání hříchu nestačí jen naše vlastní síla, že nejen druhým, ale ani sami sobě pořádně nerozumíme, že nejsme schopni přemáhat, ale jsme přemáháni. Jen takovéto poznání a rozpoložení srdce a mysli pak může zaslechnout Kristovo volání a pozvání. Na problémy, bolesti a obtížení těla stačí cokoliv na co přijdeme my, nebo někdo jiný, který zná lék a odborně pomůže. Ale nemůžeme si pomoci tam, kde člověk zápasí o Boží pravdu a její naplnění, kde má na zřeteli Boží svatost a lásku. Ale právě tu začíná platit slovo apoštola, že **„právě když jsem slabý, tehdy jsem silný“** a že **„v mé slabosti se projeví Boží síla“** (2.Kor. 12,9-10). A to pak znamená, že když já jsem se svými silami i rozumem v koncích, není v koncích Ten, který může všechno.

A Kristovo pozvání je také zaslíbením: **„Já vám dám odpočinutí“**. **„Odpočinutí“** se obvykle rozumí tak, že to znamená ustát ve fyzické nebo duševní práci, vyrazit do lesa, do hor, k moři a načerpat nové síly. Ale Pán Ježíš Kristus tu nepochybně zaslíbujíc něco mnohem většího, než jen nějaké tělesné nebo duševní pohodlí, než nějaké sladké „nic“, kdy člověk nic nedělá, z ničeho si nic nedělá, ničím se netrápí, nic ho nevyvádí z míry, na ničem není závislý. **„Odpočinutí“** na které myslel Kristus není vlastně ničím jiným než spočinutím v něm. Znamená to přijmout Kristovo pozvání, setkat se s ním a zůstat u něj, být na něm nadále závislý. Tato závislost je Písmem doporučená - vědět, že můj další život je možný jen v Kristu a s Kristem. Je to vlastně logický důsledek Ježíšovy výzvy: **„Pojďte všichni ke mně“**.

„Pojd“ - k nikomu jinému než právě k Němu. V tomto přijetí ke Kristu, ve spolehnutí na Krista je pravé **„odpočinutí“**, je **„Boží pokoj, který převyšuje všechnen lidský rozum“** (Fp. 4,7), jak o něm mluví apoštol. Základem tohoto **„odpočinutí“** je poznání, že již nejsem sám svůj, že již nežiji jen sám pro sebe a ze své vůle nebo z vůle ostatních lidí, ale že žiji z vůle Toho, skrze kterého **„jsme živi, hýbeme se, jsme“** (Sk. 17,28). Jen tam je možné mluvit o **„odpočinutí“**, kde člověk poznává, že není sám proti přísnému Bohu i proti hříchu a všemu zlému, ale že Bůh je s člověkem, že pod Boží mocí je i můj hřích, a že po tomto světě chodíme v dosahu Boží pomoci a Jeho záchrany.

Toto **„odpočinutí“** je vlastně zrodem nebo přerodem k novému životu, podřízením se Kristu, odevzdáním se do Kristova vedení, do jeho milosti i tajemství jeho odpouštějící a zachraňující věčné lásky. Toto **„odpočinutí“** je vlastně novým **„jhem“**, připoutáním se ke Kristu, službou Kristu a v Kristu - **„vezměte na sebe mé jho“**. Člověk na sebe takto bere - před Kristem jakožto nejvyšším Pánem, Pánem prvním i posledním - odpovědnost, ale zároveň s tím poznává, že pokud my se cítíme odpovědni před Ním, Kristus bere na sebe odpovědnost za nás.

A tato semknutost s Kristem není určována jen nějakým zbožným citem, prožíváním neskonale blaženosti kdesi v zákoutí srdce, uskutečňuje se učením se od Krista - „**učte se ode mne**“, říká Ježíš. A říká tím velmi mnoho. Staví se před nás v plné autoritě toho, který přišel „shůry“ - od Otce, který je nade všecky a nad kterého není.

Tato jeho výzva: „**Učte se ode mne**“ je také pobídkou i pro naši službu, kterou máme konat. - Jsme v tomto světě Kristovými vyslanci, jeho autorita přesahuje každou lidskou autoritu; a jeho autorita pro nás znamená poznání, že ať si kdo chce říká cokoli, ať si nakonec i my myslíme cokoli, jeho slovo platit nepřestává. A tu nejde jen o nějakou nauku nebo návod k životu. Celý Kristus - jeho slovo i jeho život - má být zdrojem našeho neustálého učení. Nestačí jen umět odříkat z paměti nějaké úryvky z evangelia nebo všelijak mudrovat nad jeho slovem. Ale znamená to dívat se kolem sebe Kristovými očima, jít v jeho šlépějích, následovat jej na jeho cestách, ať vedou přes Getsemanskou zahradu nebo i Golgotu, prostě vzít kříž a následovat ho.

A „učit se od něj“ také znamená: nebýt nikdy hotový, neustrnout, ale stále více se k němu přibližovat, přijímat od něj stále nové, stále znovu se dokazovat v jeho lásce a službě, stále více se dávat zaujmout jeho pravdou, stále více z víry a naděje v něj žít. Učit se od něj, to znamená napodobovat Krista, neustále se ptát, co by dělal, nebo jak by se zachoval On na mém místě. On sám je „**tichý a pokorného srdce**“. Kdo přijme jeho tichost a pokoru, poslušnost i přijetí ponížení za cestu dobrou, ten poznává, že „**jeho jho netlačí a břemeno netíží**“ a ten také nalézá „**odpočinutí své duši**“, upokojení a vyrovnání pro svůj život.

Tak tedy smíme také my slyšet Ježíšovo: „**Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce, a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.**“

Amen.